KONTRAST

Artikel 08.03.25

Domsmand sender alvorlig advarsel

Begyndelsen på retsopgøret efter MeToo - Første afsnit. Marianne Stidsen har talt med en domsmand om, hvordan en mand i en konkret sag dømmes for voldtægt uden egentligt bevis, men udelukkende på en juridisk dommers ensidige fokus på lovens krav om udtalt samtykke før sex. Kan manden ikke bevise, at samtykket var givet, bliver han dømt. Læs gennemgangen af sagen her og følg med i de kommende dage, når vi bringer de to næste afsnit i serien.

Del Tweet Del

Europa er i øjeblikket martret af en magtfuld venstreekstremistisk woke-elite, som er stukket af fra enhver folkelig og normal forståelse af tingene. Så meget står efterhånden klart. Det står samtidig lige så klart, at denne woke-venstrefløj har formået at trække store dele af højrefløjen langt, langt til venstre.

Dette er slemt nok i sig selv – jævnfør vicepræsident J.D. Vance' skarpe *wakeup*-tale i München i februar måned i år. Helt galt går det imidlertid, når woke-eliten tager kontrollen over retssystemet, så domme ikke længere fældes på for den almindelige borger forståelige præmisser, men derimod på et skævt ideologisk grundlag. Hvilket er forbudt ifølge Grundloven.

Hvor skralt det står til, viser følgende interview med en domsmand med hånden direkte på kogepladen.

Domsmandens arbejde
Tak fordi jeg måtte komme og tale med dig, Anne Larsen (Se note), og fordi du vil give os indblik i, hvordan tingene efter din opfattelse foregår i det danske retssystem, når det gælder den såkaldte "samtykkelov". For første gang får vi altså dette at høre fra første parket. Jeg skal til almindelig oplysning sige, at når du har valgt at stå frem, er det, fordi du er bekymret over, hvad der lige nu finder sted i retternes voteringsrum i regi af denne lov.

Men hvad er en domsmand, hvorfor har vi dem overhovedet, og hvordan foregår en domsmands arbejde?

En domsmand er, som det fremgår af domstolenes vejledning, en af to typer lægdommere, som medvirker ved straffesager, når tiltalte nægter sig skyldig, og hvis straffen kan resultere i mere end bøde. Den anden type lægdommere er nævninge, som bruges, når der kan være tale om fængselsstraf på fire år og derover. Fælles for

Når lægmandsperspektivet vurderes at være vigtigt i straffesager, skyldes det, at frihedsberøvelse er den absolut hårdeste sanktion, et samfund kan udsætte en borger for. Derfor er det afgørende, at den juridiske stand ikke pludselig cykler ud ad en eller anden vild og skør tangent.

Dommen i en straffesag skal til enhver tid kunne forstås af og give mening for den brede almene befolkning og for den almindelige sunde fornuft. Ligesom der i videst muligt omfang skal være adgang for offentligheden til at overvære den. Man kan kalde det en form for "snusfornuftens bremseklods" i systemet. Som allerede grundlovsfædrene var så kloge at skrive ind i forfatningen i § 65.

I dag søger man selv aktivt om at blive lægdommer. Men indtil for nylig blev lægdommerne typisk udvalgt efter indstilling fra et politisk parti. Dette for at sikre, at der ikke gik "politik i den" på den måde, at dommerstanden på et tidspunkt fx kun gik efter at få dømt bestemte befolkningsgrupper eller bestemte typer af handlinger, mens andre gik fri. I det hele taget er reglen, at domstolene ikke må være inficeret af hverken politik eller religion. Det er ganske enkelt forbudt.

Det var sådan, det var, dengang jeg selv begyndte i 2012, hvor jeg blev udnævnt til domsmand ved byretten. Her var jeg tilknyttet i i alt otte år og medvirkede primært ved voldssager og også ved en større røverisag. Jeg havde dog ikke en eneste voldtægtssag, mens jeg var byretsdomsmand. Hvilket måske siger lidt om forskellen på antallet af § 216-sager før og efter samtykkeloven. I januar 2020 blev jeg så udpeget til hvervet som nævning og domsmand ved landsretten for perioden 1. januar 2020 til 31. december 2023.

Proceduren er den, at man får en indkaldelse – du kan se et eksempel her, den er helt kortfattet. Sagen kender man intet til på forhånd. Man læser ej heller selve anklageskriftet, men bliver gjort bekendt med anklagepunkterne og spurgt, om man kender navnene på den/de tiltalte, for så er man inhabil. Derefter får man en kort orientering om sagen af retsformanden, som er en af de juridiske dommere.

Under voteringen, hvor dommen skal besluttes, sidder retsformanden for bordenden og lægger ud med at sige, hvad retsformanden selv mener, resultatet peger mod. Herefter er det lidt tilfældigt, hvem der kommer med input. Som domsmand buser man jo ikke bare frem, men venter gerne, til man bliver spurgt.

Som domsmand er man naturligvis også påvirket af, hvad de juridiske dommere mener om sagen. Det er jo dem, der har den juridiske ekspertise, der har de professionelle bukser på, og vi er i et voteringsrum med den stemning, som sagen i alt fald påvirker mig med som domsmand. Votering er alvorligt. Resultatet heraf kan være fatalt for den tiltalte.

"Hun sidder lige nøjagtig og ødelægger dit liv!"
Du har valgt at råbe vagt i gevær over for nogle af de domme, der er blevet afsagt i regi af samtykkeloven. Til foreningen Ord Mod Ord, som jeg er formand for, skrev du bl.a., at du de to gange, hvor du havde medvirket som domsmand i sager om påstået voldtægt, havde oplevet, at yngre mænd var blevet dømt efter samtykkeloven, hvor du "som domsmand slet ikke mente, de havde begået voldtægt". Det er baggrunden for, at vi nu laver dette her interview til Kontrast – da stort set ingen af mainstreammedierne for alvor synes parate til at kulegrave, hvad der egentlig foregår.

Hvad er problemet med samtykkeloven, sådan som du ser det? Hvad fik dig til at reagere så forholdsvis alarmeret?

- Det er, som jeg skriver i min e-mail til jeres forening, at jeg har oplevet to tilfælde af domme, som jeg ikke syntes var forenelige med et almindeligt fornuftsperspektiv på strafferetten.

Lad mig give dig et konkret eksempel. I 2022 har jeg min første samtykkesag. Der er tale om en mand og en kvinde i sluttrediverne, som har været kærester ad flere omgange og løbende været i forbindelse med hinanden. Kvinden kontakter manden en sen aften og beder ham om at komme hjem til sig. De bor ca. 30 km fra hinanden. Hun åbner for ham. Derefter går de ind i stuen og sætter sig, han i en stol, hun i sofaen. De drikker øl.

På et tidspunkt sætter manden sig over til kvinden i sofaen. Hun har ikke trusser på, og de har sex.

Den efterfølgende dag fortæller kvinden grædende på arbejdet, at hun føler sig forulempet af sin ekskæreste, og kollegerne anbefaler hende at anmelde ham for voldtægt. Hun går derefter til politiet, der udarbejder en sigtelse. Da der efterfølgende bliver rejst tiltale, varetægtsfængsles manden.

I retten forklarer kvinden, at årsagen til, at hun lukker tiltalte ind uden trusser, er, at hun har noget eksem eller lignende, og har godt af luft til underlivet.

Sagen ender med, at byretsdommen bliver skærpet i landsretten. Efter min opfattelse var han uskyldig. Kvinden havde indbudt til sex. De kendte hinanden godt og havde været kærester on/off længe.

Jeg spørger altid ind til personundersøgelserne. Her fandtes der imidlertid ingenting. På den måde lod man tvivlen komme anmelderen og ikke den tiltalte til gode. Og det var da også derfor, jeg hele tiden, mens jeg var i retssalen, sad med den tanke: Det her er ikke fair! Man skal naturligvis være helt neutral og ikke vise følelser, når man sidder på dommerpodiet. Men jeg tænkte ikke desto mindre: Hun sidder lige nøjagtig og ødelægger dit liv!

sad og stortudede ved siden af sin bistandsadvokat. Jeg fornemmede egentlig ikke som sådan, at det var et direkte skuespil. Snarere tænkte jeg, at hun var nervenedbrudt pga. alle mulige andre omstændigheder, der intet havde med manden at gøre.

Det konkrete retsforløb – skridt for skridt
Kunne du eventuelt prøve at tage os gennem forløbet. Hvad er det helt præcist, der sker?

En voldtægtssag kører som regel over to eller flere dage. Første dag går med oplæsning af anklageskriftet samt gennemgang af tiltaltes forklaring til politiet, hvis det er en byretssag, og til byretten, hvis det er en landsretssag. Både anklager og forsvarer får så mulighed for at stille spørgsmål til tiltalte. Hovedforhandlingen, som det hedder, fortsætter derefter over den eller de næste dage med afhøring af forskellige vidner, herunder pigen eller kvinden, som har anmeldt manden, som det som oftest er.

For anmelderen i en voldtægtssag er nemlig ikke part, men vidne. Derfor kan hendes vidneforklaring bruges som bevis, det der også hedder et "vidnebevis". Det kan mandens forklaring ikke, for han er formelt set part, mens anklagemyndigheden er den anden part. Det synes selvfølgelig allerede fra starten at stille dem noget ulige.

Den sidste dag slutter med, at anklageren og forsvareren procederer, dvs. kommer med deres afsluttende bemærkninger. Så går alle seks dommere, hvis der er tale om en landsretssag – ellers er der kun én juridisk dommer og to lægdommere – samlet ind i et lokale ved siden af for at votere. De taler ikke sammen om sagen, før de kommer ind i voteringslokalet. De taler heller ikke om sagen, hvis de spiser frokost undervejs – og det respekterer alle.

I denne sag sker der så det, at retsformanden sætter sig for bordenden og fører ordet. Han lægger ud med at antyde, hvordan han nok ser sagen, og på den måde farves rummet af retsformandens indstilling. Da voteringen herpå går i gang, bliver der kun fokuseret snævert på selve samtykkeaspektet. Ikke på andre aspekter. Der tages udgangspunkt i de første to linjer af lovteksten, som lyder: "For voldtægt straffes med fængsel indtil 8 år den, der har samleje med en person, der ikke har samtykket heri."

Ikke mindst i samtykkesager, som tit foregår i en mudret gråzone og uden nogen objektive beviser eller anden form for klarhed, og hvor konteksten derfor er uhyre vigtig at få med, har jeg indtryk af, at domsmændene forholdsvis let lader sig overtale af de juridiske dommere, som bliver ved med kortfattet at spørge: "Men var der samtykke?" eller tilsvarende.

Mere bliver der ikke spurgt om. Der bliver ikke talt i dybden om sagen. Der bliver heller ikke spurgt ind til de kriterier, som må og skal være til stede, hvis man skal kunne dømme i en § 216-sag, så som om der var forsæt. Altså ville den tiltalte gennemføre samlejet vel vidende, at der ikke var samtykke til det?

Uden det sidste kan der jo ret beset overhovedet ikke dømmes, selv hvis de andre kriterier er opfyldt. Men det bliver på ingen måde berørt under voteringen. Der bliver alene spurgt: "Var der samtykke? Var der samtykke? Var der samtykke?" Det er alt i alt meget, meget overfladisk, når man tænker på, hvor alvorlige konsekvenserne er for den tiltalte, og hvor lidt man så har at hænge en dom op på. Nemlig kun anmelderens påstand om, at der ikke var eksplicit samtykke lige præcis i det splitsekund, hvor samlejet fandt sted.

Det skete også i dette her tilfælde. I den specifikke sag var mine meddomsmænd på linje med de juridiske dommere. Jeg var den eneste, der var imod med den begrundelse, at kvinden så kraftigt havde lagt op til manden ved at invitere ham hjem til sig og optræde uden trusser. For i mine lægmandsøjne er det naturligt, at manden opfatter denne gestus som et samtykke – uden dermed sagt, at hun så ikke kan fortryde senere hen, men da må det fremgå på en måde, så det ikke kan misforstås i situationen. Til sidst siger jeg så ok, da jeg kan mærke, at manden vil blive dømt lige meget hvad.

Det forekommer jo i grunden ikke i orden. Årsagen til, at vi overhovedet har lægdommere, er jo netop for at få input fra den almene befolkning med ikke-juridiske kompetencer og et "normalperspektiv" på tingene. Ikke for at disse nærmest pr. automatik skal rette ind efter, hvad de juridiske dommere har besluttet. Så synes hele pointen med lægdommersystemet at gå tabt. Systemet bliver på den måde til et rent spil for galleriet.

Det synes jeg ikke er en retsstat værdig.

Note: *Domsmanden, hvis navn er Kontrast bekendt, optræder her anonymt. Ligeledes er de omtalte retter og retssager slørede i overensstemmelse med lovkravene. Som det fremgår af Danmarks Domstoles seneste vejledning til lægdommere – en anden end den, den interviewede domsmand i sin tid fik udleveret – har disse tavshedspligt, når det gælder specifikke detaljer omkring sagerne, som gør, at man kan genkende dem. Det understreges dog også i vejledningen, at lægdommere selvfølgelig har ytringsfrihed og på lige fod med andre borgere kan deltage i debatten af vigtige samfundsemner, herunder den måde, retsvæsnet fungerer på. Anonymiseringen af konkrete detaljer og navne i artiklen er netop foretaget med henblik på afvejning af hensynet til tavshedspligten over for hensynet til, at offentligheden kan oplyses om væsentlige institutionelle forhold med stor samfundsmæssig betydning.*

KONTRAST

Jeg blev presset til at dømme en uskyldig

Begyndelsen på retsopgøret efter MeToo - Andet afsnit. Jeg tror, det vil vække røre i befolkningen, når den erfarer på hvor usikkert et grundlag, man faktisk her i Danmark kan blive dømt til flere års indespærring. Og at domsmænd kan føle sig presset til at dømme skyldig, selvom det er stik imod deres overbevisning. Sådan fortæller en domsmand om oplevelsen i retten. Marianne Stidsen graver videre i justitsmordene.

"She broke down crying on the stand – and that was enough to give him 20 years"

Begyndelsen på retsopgøret efter MeToo - Tredje afsnit. Lad for Guds – og retfærdighedens – skyld 2025 blive året, hvor MeToo og woke endegyldigt dør. Det fortjener vi alle sammen. Det skriver Marianne Stidsen i det sidste afsnit om samtykkelovens ulyksaligheder.

Del Tweet Del

9 kommentarer

Skriv en kommentar

IanDitlevsen Svar
09/3/25 10:49
Foreligger der en sandsynlighed for, retten på forhånd er presset til at dømme voldtægt i de her sager? Om det så er i håbet om, nogen råber justitsmord eller for at tækkes en eller anden politisk eller anden interesse. Hvilken interesse har domstolene i at dømme på den her måde, nogen der anker til Højesteret eller ligefrem Menneskeretsdomstolen?

> **Nwinther** Svar
> 12/3/25 9:12
> Der er fra lovgivers side givet et klart signal om, at der skal falde flere domme i (påståede) voldtægtssager. Det er jo derfor, man har indført samtykkeloven.
>
> Dommerne følger lovens ånd: Døm nogle flere.
>
> Rent personligt kan jeg mistænke, at den politiske del handler om, at det generelt er synd for kvinder, mænd er nogle svin og begreb som "mørketal" mv. tages til indtægt som uimodeigelig bevisførelse - og at mænd derfor skal straffes - om så der er kollektivt. Men som sagt, der er rent personligt.

finn.soeholm Svar
08/3/25 6:27
Hvad er der blevet af retssikkerhedsprincippet, om at man er uskyldig indtil andet er bevist

finn.soeholm Svar
08/3/25 6:25
Hvad er der blevet af princippet om at man er uskyldig indtil andet er bevist?

SandyDitlef1 Svar
08/3/25 6:14
Som lægdommer er opgaven at tænke selvstændigt over de oplysninger, som fremkommer i sagen og foretage en objektiv vurdering af disse i forhold til at dømme skyldig eller ikke skyldig. Det kan ALDRIG være OK til en dom skyldig/ikke skyldig, fordi "de andre" mener det. Med samtykkeloven er vejen banet for, at en voldtægtsdom bliver en banalitet, som ingen kærer sig om, fordi kriterierne for at blive dømt i en voldtægtssag er både diffuse og subjektive og helt uden krav om bevisbyrde. Det bliver vel nærmest til, at manden anses for offeret - og kvinden for skyldig!

ClausBeyer Svar
08/3/25 4:36
"Til sidst siger jeg så ok" - hvorfor i alverden det, hvis du ikke er enig? Var manden så sluppet for at blive dømt?

> **bertel** Svar
> 10/3/25 2:23
> Ifølge artiklen rettes der ind, fordi manden vil blive dømt uanset.
>
> > **IanDitlevsen** Svar
> > 10/3/25 11:26
> > @Bertel null og der må ikke være dissens?

Kampzone